

Υπόθεση C-94/22

**Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως κατά το άρθρο 98,
παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου**

Ημερομηνία καταθέσεως:

9 Φεβρουαρίου 2022

Αιτούν δικαστήριο:

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Ιταλία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

25 Ιανουαρίου 2022

Προσφεύγουσα:

Gruppo Mauro Saviola Srl

Καθών:

Ministero della Transizione Ecologica (ήδη Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare)

Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto

Άλλος διάδικος:

Αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Ιταλία

Αντικείμενο της κύριας δίκης

Προσφυγή ακυρώσεως κατά της απόφασης της Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto (εθνικής επιτροπής για τη διαχείριση της οδηγίας 2003/87/EK και για την παροχή στηρίξεως στη διαχείριση των δραστηριοτήτων έργων που εμπίπτουν στο Πρωτόκολλο του Κιότο, Ιταλία) (στο εξής: επιτροπή ΣΕΔΕ) της 12ης Απριλίου 2021, σχετικά με τη μη κατανομή σε εγκατάσταση την οποία εκμεταλλεύεται η προσφεύγουσα δωρεάν δικαιωμάτων εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα για την περίοδο από 2021 έως 2025.

Αντικείμενο και νομική βάση της αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως

Άρθρο 267 ΣΛΕΕ.

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Μπορεί η απόφαση που έλαβε η εθνική επιτροπή για τη διαχείριση της οδηγίας 2003/87/EK και για την παροχή στηρίξεως στη διαχείριση των δραστηριοτήτων έργων που εμπίπτουν στο Πρωτόκολλο του Κιότο, λαμβανομένης υπόψη της διαδικασίας έκδοσης της απόφασης και, ιδίως, του μηχανισμού διαλόγου με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή ο οποίος προβλέπεται στον κατ' εξουσιοδότηση κανονισμό (ΕΕ) 2019/331 σχετικά με τη συμπερίληψη εγκαταστάσεων στον κατάλογο για την κατανομή δικαιωμάτων εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα, να αποτελέσει αντικείμενο αυτοτελούς προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης δυνάμει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όταν η προσβαλλόμενη πράξη παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα και αφορά άμεσα τον προσφεύγοντα οικονομικό φορέα;

2) Δύναται, σε αντίθετη περίπτωση, ο ιδιωτικός οικονομικός φορέας ο οποίος θίγεται άμεσα από τη μη κατανομή σε αυτόν δικαιωμάτων εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα βάσει της έρευνας που διεξήγαγαν από κοινού η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και η εθνική επιτροπή για τη διαχείριση της οδηγίας 2003/87/EK και για την παροχή στηρίξεως στη διαχείριση των δραστηριοτήτων έργων που εμπίπτουν στο Πρωτόκολλο του Κιότο να προσβάλει την απόφαση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής περί μη συμπερίληψης της εγκατάστασης στον κατάλογο κατά το άρθρο 14, παράγραφος 4, του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού (ΕΕ) 2019/331, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης δυνάμει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ;

3) Καταλαμβάνει η κατά το άρθρο 3, στοιχείο κα', της οδηγίας 2003/87/EK έννοια του «παραγωγού ηλεκτρικού ρεύματος», όπως αυτή προκύπτει από την απόφαση του Δικαστηρίου (πέμπτο τμήμα) της 20ής Ιουνίου 2019, *ExxonMobil Production Deutschland GmbH κατά Bundesrepublik Deutschland*, με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε στο Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, το *Verwaltungsgericht Berlin* (διοικητικό πρωτοδικείο Βερολίνου, Γερμανία) με απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2017, ομοίως και περιπτώσεις στις οποίες εγκατάσταση παράγει ενέργεια η οποία προορίζεται εξ ολοκλήρου για αυτοκατανάλωση, εάν η ενέργεια διοχετεύεται κατά διαστήματα στο δημόσιο δίκτυο μόνον όταν οι εγκαταστάσεις οι οποίες έχουν σχεδιασθεί για να λαμβάνουν την ενέργεια διακόπτουν τη λειτουργία τους ώστε να διασφαλίζεται η λειτουργία της εγκατάστασης;

4) Συνάδει μια τέτοια ερμηνεία του ορισμού του «παραγωγού ηλεκτρικού ρεύματος» με τις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης περί τήρησης των όρων του ανταγωνισμού μεταξύ επιχειρήσεων σε περίπτωση χορήγησης κινήτρων και περί αναλογικότητας του μέτρου, εφόσον δεν παρέχει κίνητρα για την αυτοκατανάλωση ηλεκτρικής ενέργειας μέσω της αναγνώρισης δωρεάν

δικαιωμάτων εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα για εγκαταστάσεις που τα χρησιμοποιούν;

Σχετικές διατάξεις του δικαίου της Ένωσης και νομολογία

ΣΛΕΕ: Άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο.

Οδηγία 2003/87/EK (οδηγία ΣΕΔΕ), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2009/29/ΕΕ και, πιο πρόσφατα, με την οδηγία 2018/410/ΕΕ.

Η οδηγία ΣΕΔΕ ρυθμίζει την εμπορία των δικαιωμάτων εκπομπών της ΕΕ (European Union Emissions Trading Scheme – ΕΕ ΣΕΔΕ), βασικό εργαλείο για την καταπολέμηση των κλιματικών αλλαγών και την οικονομικώς αποτελεσματική μείωση των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου. Το σύστημα αυτό λειτουργεί ως σύστημα ανώτατων ορίων και δικαιωμάτων εμπορίας: τίθεται ανώτατο όριο στη συνολική ποσότητα ορισμένων αερίων θερμοκηπίου, το δε ανώτατο αυτό όριο μειώνεται με την πάροδο του χρόνου, ούτως ώστε να μειώνονται οι συνολικές εκπομπές. Εντός του ορίου αυτού, οι επιχειρήσεις λαμβάνουν ή αγοράζουν δικαιώματα εκπομπών, ενώ είναι επίσης δυνατή η εμπορία δικαιωμάτων ανάλογα με τις ανάγκες τους. Στο τέλος κάθε έτους, οι εταιρίες οφείλουν να παραδίδουν τα δικαιώματα που αντιστοιχούν στην ποσότητα των εκπομπών της εγκατάστασης, εφόσον δεν επιθυμούν να τους επιβληθούν βαριές χρηματικές κυρώσεις. Αν επιχείρηση μειώσει τις εκπομπές της, μπορεί να μη χρησιμοποιήσει τα δικαιώματα ώστε να καλύψει μελλοντικές ανάγκες της ή να τα πωλήσει σε άλλη επιχείρηση. Η οδηγία ΣΕΔΕ προβλέπει ότι, από το 2013, οι εγκαταστάσεις παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας και οι εγκαταστάσεις για δέσμευση, μεταφορά και αποθήκευση άνθρακα πρέπει να καλύπτουν τον πλειστηριασμό δικαιωμάτων για το σύνολο των αναγκών τους (κατανομή έναντι τιμήματος). Αντιθέτως, οι εγκαταστάσεις που αφορούν μεταποιητικούς τομείς δικαιούνται δωρεάν κατανομή δικαιωμάτων βάσει του επιπέδου δραστηριότητάς τους και δεικτών αναφοράς (benchmark) τους οποίους αναπτύσσει η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και ισχύουν σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Κατ' εξουσιοδότηση κανονισμός (ΕΕ) 2019/331 της Επιτροπής, της 19ης Δεκεμβρίου 2018, σχετικά με τον καθορισμό, μεταξύ άλλων, των πληροφοριών που ζητούνται για εγκαταστάσεις οι οποίες εμπίπτουν εντός του πεδίου εφαρμογής της οδηγίας, καθώς και τους τρόπους και τις διαδικασίες διαβίβασης δεδομένων στην Επιτροπή από τα κράτη μέλη μέσω των αρμόδιων εθνικών τους αρχών. (Για την Ιταλία, αρμόδια για τον προσδιορισμό της ετήσιας ποσότητας δικαιωμάτων τα οποία θα κατανεμηθούν δωρεάν στους επιλέξιμους φορείς εκμετάλλευσης είναι η επιτροπή ΣΕΔΕ η οποία διαβιβάζει στην Επιτροπή κατάλογο με τις εν λόγω πληροφορίες για κάθε εγκατάσταση για την οποία ζητείται δωρεάν κατανομή δικαιωμάτων). Η Επιτροπή εξετάζει τα δεδομένα που της κοινοποιήθηκαν και μπορεί να ζητήσει από το κράτος μέλος να προσκομίσει συμπληρωματικά έγγραφα.

Απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Ιουνίου 2019, υπόθεση C-682/17.

Απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Δεκεμβρίου 2019, υπόθεση C-414/18.

Σχετικές διατάξεις του εθνικού δικαίου

Νομοθετικό διάταγμα 216, της 4ης Απριλίου 2006, και νομοθετικό διάταγμα 30, της 13ης Μαρτίου 2013, τα οποία ορίζουν, μεταξύ άλλων, την επιτροπή ΣΕΔΕ ως την αρμόδια εθνική αρχή για την εφαρμογή του συστήματος ΣΕΔΕ.

Νομοθετικό διάταγμα 47, της 9ης Ιουνίου 2020, το οποίο ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι η επιτροπή ΣΕΔΕ έχει επίσης ως αποστολή τον καθορισμό της ετήσιας ποσότητας δωρεάν καταναμεητέων δικαιωμάτων σύμφωνα με τους κανόνες του δικαίου της Ένωσης.

Συνοπτική έκθεση των πραγματικών περιστατικών και της πορείας της διαδικασίας

- 1 Η προσφεύγουσα είναι εταιρεία δραστηριοποιούμενη στον τομέα της περιβαλλοντικά βιώσιμης παραγωγής και κατασκευάζει μοριοσανίδες από 100 % ανακυκλωμένο ξύλο σε διάφορα εργοστάσια, μεταξύ των οποίων και αυτό στο Sustinente. Η παραγωγή αυτών των σανίδων απαιτεί θερμική ενέργεια και γι' αυτόν τον λόγο εγκαταστάθηκαν τρεις λέβητες συνολικής ισχύος 17,4 MW και ένας ξηραντήρας 41,3 MW. Τα απόβλητα της παραγωγικής διαδικασίας χρησιμοποιούνται ως καύσιμο για την αυτοπαραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας στην εγκατάσταση.
- 2 Δεδομένου ότι στην εγκατάσταση στο Sustinente εκτελούνται δραστηριότητες καύσης καυσίμων με θερμική ισχύ άνω των 20 MW, αυτή εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του ΣΕΔΕ και συγκαταλέγεται στις εγκαταστάσεις για τις οποίες η οδηγία ΣΕΔΕ προβλέπει τη δωρεάν κατανομή μέρους των δικαιωμάτων εκπομπών, για την οποία ήταν πάντοτε επιλέξιμη η εγκατάσταση μέχρι την έκδοση της απόφασης που αποτελεί αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής.
- 3 Στις 19 Ιουνίου 2019, η προσφεύγουσα διαβίβασε στην επιτροπή ΣΕΔΕ αίτηση περί δωρεάν κατανομής δικαιωμάτων για τρεις από τις εγκαταστάσεις της, μεταξύ των οποίων και για την εγκατάσταση στο Sustinente. Ωστόσο, στις 20 Ιουνίου 2019, εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-682/17 (στο εξής: απόφαση Ecxon), η οποία οδήγησε την επιτροπή ΣΕΔΕ να αναθεωρήσει – εσφαλμένως κατά την προσφεύγουσα– τα κριτήρια για την κατανομή των δωρεάν δικαιωμάτων και να επαναλάβει την έρευνα, σε συμφωνία με την Επιτροπή, με βάση το γεγονός ότι η εγκατάσταση στο Sustinente, υπό το πρίσμα της εν λόγω απόφασης, ενέπιπτε στον ορισμό του «παραγωγού ηλεκτρικού ρεύματος» κατά την έννοια της οδηγίας ΣΕΔΕ. Στις 12 Νοεμβρίου 2020, η επιτροπή ΣΕΔΕ κοινοποίησε στην προσφεύγουσα το αποτέλεσμα της έρευνας η οποία διεξήχθη σε συμφωνία με την Επιτροπή, υποστηρίζοντας ότι η εγκατάσταση στο Sustinente χαρακτηρίζεται ως «παραγωγός ηλεκτρικού ρεύματος» και, ως εκ τούτου, δεν είναι επιλέξιμη για δωρεάν δικαιώματα εκπομπών.

- 4 Μολονότι η προσφεύγουσα διατύπωσε αντίθετα επιχειρήματα, στις 12 Απριλίου 2021 η επιτροπή ΣΕΔΕ επικαιροποίησε τον εθνικό κατάλογο που προβλέπεται στο άρθρο 11 της οδηγίας ΣΕΔΕ και δεν χορήγησε δικαιώματα εκπομπών στην εγκατάσταση στο Sustinente.

Κυριότερα επιχειρήματα των διαδίκων της κύριας δίκης

- 5 Η προσφεύγουσα, στην οποία δεν κατανεμήθηκαν δωρεάν δικαιώματα, προβάλλει, πρώτον επί της ουσίας, εσφαλμένη ερμηνεία της απόφασης Εχxon, υπό το πρίσμα της οποίας η εν λόγω εγκατάσταση χαρακτηρίστηκε ως «παραγωγός ηλεκτρικού ρεύματος», όπως ορίζεται στο άρθρο 3, στοιχείο κα', της οδηγίας ΣΕΔΕ, καθώς και στο άρθρο 3, στοιχείο bb, του νομοθετικού διατάγματος 47/2020, κατά τα οποία εγκατάσταση χαρακτηρίζεται ως τέτοια εάν, από την 1η Ιανουαρίου 2005 ή μεταγενέστερα, παρήγαγε ηλεκτρική ενέργεια προς πώληση σε τρίτους και στην οποία δεν ασκείται οποιαδήποτε άλλη προβλεπόμενη από το παράρτημα I δραστηριότητα πλην της καύσης καυσίμων. Κατά την προσφεύγουσα, η επιτροπή ΣΕΔΕ εξομοίωσε αδικαιολογήτως την εγκατάσταση που αποτελεί αντικείμενο της απόφασης Εχxon (στο εξής: εγκατάσταση Εχxon) με την εγκατάσταση στο Sustinente, χωρίς να επισημαίνει ότι στην εγκατάσταση Εχxon, σε αντίθεση με την εγκατάσταση στο Sustinente, πραγματοποιείται ταυτόχρονα δραστηριότητα παραγωγής προϊόντος μη εμπίπτουσα στο παράρτημα I της οδηγίας ΣΕΔΕ καθώς και πάγια διοχέτευση της παραγόμενης ηλεκτρικής ενέργειας στο δημόσιο δίκτυο. Αντιθέτως, η προσφεύγουσα ζήτησε τα δωρεάν δικαιώματα εκπομπών διοξειδίου του άνθρακα με αποκλειστική αναφορά στις εκπομπές που προκύπτουν από την παραγωγική δραστηριότητα της εγκατάστασης στο Sustinente και όχι με αναφορά στις εκπομπές που παράγονται για την τροφοδοσία, μέσω της συλλογής υπολειμμάτων κατεργασίας ξύλου, της εγκατάστασης παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος. Στην εγκατάσταση στο Sustinente, κατά ορισμένα έτη, καταναλώθηκε λιγότερη ενέργεια από όση παρήχθη, γεγονός που αποδεικνύεται από το ότι η προσφεύγουσα πρέπει να καταφύγει στην αγορά πρόσθετων ποσοτήτων ηλεκτρικής ενέργειας (μεγαλύτερων από αυτές που παρήχθησαν και πωλήθηκαν), ώστε να ολοκληρώσει τον κύκλο παραγωγής της. Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η επίμαχη εγκατάσταση δεν μπορεί να εξομοιωθεί με την εγκατάσταση Εχxon, δεδομένου ότι δεν διοχετεύει παγίως μικρό έστω μέρος της παραγόμενης ηλεκτρικής ενέργειας στο δημόσιο δίκτυο, καθώς η πώληση είναι μόνον περιστασιακή. Η προσφεύγουσα επισημαίνει επίσης ότι η υιοθέτηση της ερμηνείας που έδωσε η επιτροπή ΣΕΔΕ θα οδηγούσε στο παράδοξο ότι, απλώς και μόνον επειδή αποφάσισε να συλλέξει τα απόβλητά της και να τα χρησιμοποιήσει για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας για αυτοκατανάλωση, αποκλείεται από τα οφέλη που παρέχει το σύστημα ΣΕΔΕ. Αντιθέτως, άλλες εγκαταστάσεις –οι οποίες δεν χρησιμοποιούν οποιονδήποτε οικολογικά βιώσιμο μηχανισμό σε ενεργειακό επίπεδο– είναι επιλέξιμες για την παροχή του σχετικού οφέλους, καθόσον δεν σχετίζονται με την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας. Τέλος, η προσφεύγουσα διαμαρτύρεται ότι μια τέτοια εφαρμογή της οδηγίας ΣΕΔΕ αντιτίθεται προδήλως σε ορισμένες από τις γενικές αρχές του δικαίου στις οποίες

βασίζεται η ενιαία αγορά, καθόσον οδηγεί σε σαφή στρέβλωση του ανταγωνισμού μεταξύ επιχειρήσεων της ίδιας αγοράς αναλόγως με το αν αγοράζουν ενέργεια από το δίκτυο (επιλέξιμες για το όφελος) ή την παράγουν για αυτοκατανάλωση (μη επιλέξιμες), χωρίς η εν λόγω διάκριση να δικαιολογείται από λόγους προστασίας του περιβάλλοντος, δεδομένου ότι οι επιβλαβείς για το περιβάλλον εκπομπές είναι ακριβώς οι ίδιες, είτε αγοράζουν ενέργεια, είτε παράγουν οι ίδιες.

- 6 Δεύτερον, όσον αφορά τον πιθανό λόγο απαραδέκτου της προσφυγής λόγω ελλείψεως αρμοδιότητας, τον οποίο εξετάζει αυτεπαγγέλτως το αιτούν δικαστήριο, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η επιτροπή ΣΕΔΕ, ένα διυπουργικό όργανο, είναι αρμόδια ώστε να αποφασισθεί η συμπερίληψη εγκαταστάσεων στον κατάλογο και η έγκριση της οριστικής δωρεάν κατανομής δικαιωμάτων σε καθεμία από τις εγκαταστάσεις οι οποίες περιλαμβάνονται στον κατάλογο αυτό. Η επιτροπή ΣΕΔΕ αποτελεί όργανο του Ministero della Transizione Ecologica (Υπουργείου Οικολογικής Μετάβασης, Ιταλία) και, εφόσον πρόκειται για εθνικό όργανο και όχι της Ένωσης, όλες οι πράξεις που εκδίδει παράγουν το ίδιο αποτέλεσμα με μια διοικητική πράξη και, επομένως, ο έλεγχος της νομιμότητάς τους εναπόκειται στο κράτος μέλος, και στην υπό κρίση υπόθεση στο διοικητικό δικαστήριο. Ο έλεγχος της νομιμότητας πράξεων των οργάνων των κρατών μελών απαγορεύεται ρητώς στο Δικαστήριο, εκτός αν η πράξη εκδίδεται τυπικώς μόνον από εθνική αρχή, αλλά προκύπτει στην πραγματικότητα από απόφαση η οποία λήφθηκε σε επίπεδο Ένωσης, οπότε, όπως κρίθηκε με την απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Δεκεμβρίου 2019, υπόθεση C-414/18, ο διάδικος που θίγεται από την εν λόγω πράξη δύναται να την προσβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ωσάν να επρόκειτο για πράξη εκδοθείσα απευθείας από τα όργανα της Ένωσης.
- 7 Το Υπουργείο Οικολογικής Μετάβασης (πρώην Υπουργείο Περιβάλλοντος και Προστασίας της Γης και της Θάλασσας) ζητεί την απόρριψη της προσφυγής ως αβάσιμης.
- 8 Κατ' αρχάς, το Υπουργείο υποστήριξε ότι, προκειμένου να γίνει κατανοητή επί της ουσίας η απόφαση της Επιτροπής, πρέπει να ληφθεί ως αφετηρία η απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Ιουνίου 2019, υπόθεση C-682/17, στην οποία δόθηκε η ερμηνεία της έννοιας «παραγωγός ηλεκτρικού ρεύματος» ή «electricity generator» κατά το άρθρο 3, στοιχείο κα', της οδηγίας 2003/87/EK. Με την απόφαση κρίθηκε ότι το άρθρο 3, στοιχείο κα', της οδηγίας 2003/87, έχει την έννοια ότι εγκατάσταση, η οποία παράγει, στο πλαίσιο της δραστηριότητας της «καύσης καυσίμων σε εγκαταστάσεις με συνολική ονομαστική θερμική ισχύ 20 MW και άνω», κατά την έννοια του παραρτήματος I της οδηγίας, ηλεκτρική ενέργεια προοριζόμενη ως επί το πλείστον να χρησιμοποιηθεί για ίδιες ανάγκες, πρέπει να θεωρείται «παραγωγός ηλεκτρικής ενέργειας», κατά την έννοια της διάταξης αυτής (electricity generator), εφόσον η εν λόγω εγκατάσταση, αφενός, ασκεί συγχρόνως δραστηριότητα παραγωγής προϊόντος που δεν προβλέπεται στο παράρτημα αυτό και, αφετέρου, διοχετεύει παγίως, έναντι αμοιβής, μικρό έστω μέρος της παραγόμενης ηλεκτρικής ενέργειας στο δημόσιο δίκτυο, με το οποίο η εγκατάσταση πρέπει να είναι διαρκώς συνδεδεμένη για τεχνικούς λόγους.

Συνέπεια του χαρακτηρισμού εγκατάστασης ως electricity generator είναι ότι δεν δικαιούται δωρεάν δικαιώματα εκπομπών κάθε ενδεχόμενη υποεγκατάστασή της, με εξαίρεση ορισμένες περιπτώσεις ρητώς προβλεπόμενες στην εν λόγω οδηγία. Συνεπώς, εγκατάσταση η οποία χαρακτηρίζεται ως «παραγωγός ηλεκτρικής ενέργειας» και δεν εμπίπτει σε κάποια από τις περιπτώσεις που εξαιρούνται από τον εν λόγω κανόνα, δεν δικαιούται δωρεάν κατανομή εάν πωλεί ηλεκτρική ενέργεια σε τρίτους, ακόμη και σε μικρές ποσότητες. Εν συνεχεία, το Υπουργείο επανέλαβε ότι το Δικαστήριο, όσον αφορά την εγκατάσταση Exxon, δέχθηκε ότι είναι γεγονός ότι σε τρίτους πωλείται μόνον ένα μικρό μέρος της παραγόμενης ηλεκτρικής ενέργειας, καθώς η διοχέτευσή της στο δημόσιο δίκτυο γίνεται για τεχνικούς λόγους, προς εξασφάλιση της αδιάλειπτης τροφοδοσίας της επίμαχης στην κύρια δίκη εγκατάστασης με ηλεκτρική ενέργεια, σε περίπτωση βλάβης των συστημάτων Claus. Ωστόσο, από τη διατύπωση του άρθρου 3, στοιχείο κα', της οδηγίας 2003/87, δεν προκύπτει ότι, για να θεωρηθεί μια εγκατάσταση ως «παραγωγός ηλεκτρικής ενέργειας», πρέπει η ενέργεια που παράγει να χρησιμοποιείται αποκλειστικά ή, έστω, κατά κύριο λόγο, για τον εφοδιασμό τρίτων. Επομένως, ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι η ηλεκτρική ενέργεια η οποία διοχετεύεται στο δίκτυο είναι πολύ λιγότερη σε σχέση με εκείνη που προορίζεται για ίδιες ανάγκες, η προσφεύγουσα πράγματι έχει πωλήσει κατά τη διάρκεια των ετών μέρος της παραγόμενης ηλεκτρικής ενέργειας, γεγονός το οποίο αρκεί, εν πάση περιπτώσει, ώστε να χαρακτηρίζεται η εγκατάσταση ως electricity generator.

- 9 Δευτερευόντως, όσον αφορά το ζήτημα της αρμοδιότητας, το Υπουργείο διατείνεται ότι η μη συμπερίληψη της εγκατάστασης της προσφεύγουσας στον εθνικό κατάλογο που προβλέπεται στο άρθρο 11 της οδηγίας 2003/87/EK και η συνακόλουθη μη κατανομή δωρεάν δικαιωμάτων είναι πράξεις που εξαρτώνται πλήρως από τις εκτιμήσεις της Επιτροπής. Πράγματι, η Επιτροπή διατηρεί εκ του νόμου εξουσία τελικής εκτίμησης, η οποία είναι δεσμευτική για τα κράτη μέλη, και όσον αφορά τις συνέπειες της μη κατανομής δικαιωμάτων η επιτροπή ΣΕΔΕ δεν διαθέτει σχετικό περιθώριο εκτίμησης. Επομένως, η προσφυγή κατά πράξεων της επιτροπής ΣΕΔΕ, χωρίς αυτοτελή προσφυγή κατά των εκτιμήσεων της Επιτροπής, πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να κριθεί απαράδεκτη· τα εθνικά δικαστήρια δεν μπορούν να ασκήσουν έλεγχο επί των εν λόγω εκτιμήσεων, καθόσον πρόκειται για αρμοδιότητα του Δικαστηρίου.

Συνοπτική έκθεση του σκεπτικού της απόφασεως περί παραπομπής

- 10 Λαμβανομένων υπόψη των αντιπαρατιθέμενων συμφερόντων και της πολυπλοκότητας των σχετικών ζητημάτων, το αιτούν δικαστήριο κρίνει αναγκαίο να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ανωτέρω προδικαστικά ερωτήματα, τα οποία αφορούν ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης.